

била превърната в ужасна крастава жаба с остри зъби. Човекът разказал това на изповедника си, а свещеникът съзрял божественото възмездие и му казал, че Бог не иска и жълтица от парите му, дори нещо повече – нямало да му е никак лесно да спаси душата си. Тъй като бил готов да направи всичко, за да се освободи от греха, той се съгласил да бъде заключен в сандъка при жабите и не щеш ли, на следващия ден, когато отворили сандъка, тварите го били изяли. Вътре стояли само оглозганите му кокали.

В Тирол вярват, че краставите жаби са бедни грешници, които изкупуват греховете си за деяния, извършени в човешки образ, в облика на „Hoetschen“ или „Horpinen“, както ги наричат тук. Затова всички добри християни се отнасят към тях с жал и състрадание. Добре известно е, че в църквата „Свети Михаил“ в Шватц, вечер преди голям празник, когато няма никой, една огромна крастава жаба допълзвява пред олтара, където коленичи и се моли, ридаейки горчиво. Всеобщо е вярването, че в по-голямата си част краставите жаби са хора, дали обет да посетят светите места, но умрели, без да го изпълнят. Затова бедните създания се лутат, подскачайки, объркани и смутени, и се мъчат да намерят пътя към храмове, които вероятно отдавна не съществуват. Имало една жаба, на която ѝ били нужни седем години, за да стигне от Лайферс до Вайсенщайн, и в мига, в който стигнало до църквата, съществото се превърнало в сияйна бяла гълъбица, която отлетяла в небесата, изчезвайки пред погледа на събралото се там множество от очевидци на чудото. Веднъж един колар пътувал от Инсбрук към Зеефелд, спрял край пътя, а към него заподскачала крастава жаба, която очевидно искала да се качи в колата и тъй като бил добър човек, той ѝ помогнал да го стори, дори ѝ направил място до себе си. Там тя седяла като всеки друг уважаван пътник, докато стигнали разклонението за църквата на Зеефелд, и – о, чудо! – внезапно жабата се превърнала в пременена в бяло